
Nefritové slzy

Laura Walden

Ruce se Hine trochu třásly, když přikládala amulet k pile na kámen. Tužkou si lehce vyznačila dělicí čáru, potřebovala však pevnou ruku pro přesný řez. Třela proto kámen mezi prsty, dokud se neuklidnila. Pak znovu přiložila kámen a nasadila pilu. Samým napětím tajila dech a přesně sledovala linii. A bylo to – fascinovaně vzala do rukou dva stejné kousky a zkoumala své dílo.

Když se dosyta vynadívala, uložila jeho polovinu do obálky, na kterou napsala adresu banky – pro pana Alexandra Morrise osobně – tak jak to činila vždycky. Byla rozhodnutá vhodit dopis do schránky v Hokitice ještě dnes. Alexander tak dostane amulet ještě před jejich příštím setkáním v chatě. Pospíšila si ke své skrýši pod podlahovými prkny, vyndala plechovou krabici, ve které měla kromě jeho posledního dopisu také sešit s návrhy šperků a klíč od jejich hnízdečka lásky v horách. Vložila do ní kazetu s filmem, krabici zamkla a znovu ji schovala pod podlahu. Klíč ukryla mezi nářadím.

Pak se ještě věnovala své polovině amuletu. Pomocí profesionálního náradí vyvrtala nepatrnou díрку a provlékla jí tenkou kůžičku. Musím ho nosit pod blůzkou, řekla si, a právě když chtěla skrýt náhrdelník ve výstřihu, ozval se za ní naléhavý hlas. „Můžu se tu schovat?“ Hine se otočila a hleděla do hrůzou rozšířených očí svého syna.

Vyskočila a běžela k němu. „Co se stalo?“

Benjamin hlasitě vzlykal. „Táta našel to počuraný prostěradlo. Hrozí, že mě seřeže, abych se už nepočurával jako nějaký mimino.“

Než stačila Hine zareagovat, vešel do dílny s velkým rámusem Jack.

„Tak co, ty poseroutko? Zas už se schováváš za máminy sukně? Ale to tě dneska nezachrání!“ Hrozivě se blížil k chlapci, ale Hine se postavila před své dítě a rozzuřeně pohlédla na manžela. „Ani se ho nedotkneš! Jasný?“

„Ne, takhle tedy ne! Z cesty, jinak...“ Zvedl výhrůžně ruku a Hine poznala, že je opilý. Normálně přicházel takhle opilý v noci z hospody, ale obvykle přes den nepil. Nejvyšší čas, abych od něj odešla, pomyslela si, po tom zatraceném alkoholu je stále nepředvídatelnější.

„No tak uhoď mě!“ vyzvala ho pevným hlasem. „Ale chlapi neublížíš!“

Jack na ni skelnýma očima udiveně zíral a pak nechal ruku pomalu klesnout.

„Já ho ještě dostanu, až nebude moct utéct k mámě. To ti slibuju,“ zasýčel vyprahlým hlasem a Hine si umínila, že do svého odjezdu už Bena nenechá s Jackem samotného. Položila mu ochranný ruce na ramena, ale pak se všechno zvrtilo.

„Děláš z něj jenom zbabělce, to nedovolím!“ křičel Jack a výhrůžně hleděl na Bena.

„Ty mu už nebudeš nic nakazovat!“ vypadlo z Hine. Doufala ještě, že na to Jack nebude reagovat, ale stal se pravý opak.

„Co to má znamenat? Dokud ho živím, tak mě bude poslouchat!“

Místo aby jeho poznámku mlčky spolkla, cítila Hine, jak se jí zmocňuje hněv a to do té míry, že zapoměla na rozum. Obvykle jí trvalo dlouho, než se doopravdy rozzuřila, ale když už to nastalo, neznala zábrany. Kdyby jen trochu přemýšlela, napadlo by ji, že ji Jack chce jen provokovat. A kromě toho by jí taky neušlo, že Jack jen zírá do jejího výstřihu s polovinou amuletu lásky, který kvůli Benovi nestačila schovat pod šaty.

„Nedělej si starosti, už ti nebudeme dlouho na obtíž. Budeme pryč rychleji, než...“ Teprve při pohledu do Jackových hrůzou rozšířených očí si uvědomila, co právě v hněvu řekla, ale už bylo pozdě. Pochopila, že udělala obrovskou chybu, a mimoděk se podívala na obálku s druhou polovinou amuletu. Kdyby ji Jack zahlédl, bylo by po všem. Hine bušilo srdce až v hrdle, zabalila obálku do novin a vtiskla ji Benovi do ruky.

„Bene, odnes to prosím hned do schránky. Je to amulet, který musí být doručen do Dunedinu.“ Aspoň tohle nebyla lež. Mohla se jen modlit, aby Jack nepojal nějaké podezření a nechtěl obálku vidět. „Promiň,“ řekla odhodlaně. „Ale ten obchodník na to čeká.“

Ben zaváhal. Zjevně pochopil, že by teď neměl nechávat matku s otcem samotnou.

„Bene, prosím! Je to opravdu důležité,“ prosila svého syna, který nakonec s obálkou v ruce dílnu opustil. Hine si oddechla. Doufala, že díky tomuto vyrušení Jack zapomněl, co mu před chvílí hodila na hlavu.

Ale v jeho očích viděla úžas. „Co hodláš udělat?“ zeptal se jí rozechvělým hlasem.

Hine bojovala sama se sebou. Má mu lhát, nebo se mu už teď přiznat, že ho chce opustit? Bohužel v tu chvíli nebyla v takovém rozpoložení, aby jednala diplomaticky. Naopak, chtěla už mít všechno za sebou, a ne žít neustále ve strachu, že Jack na všechno přijde. Kromě toho už nechtěla dál snášet to, jak zachází s Benjaminem.

„Odejdu od tebe a Bena si vezmu s sebou,“ odpověděla jasným hlasem. Obávala se toho nejhoršího, nevyklučovala ani to, že na ni vztáhne ruku. Také k ní přistoupil se zvednutými pěsti. Tajně doufala, že ji uhodí, protože by jí to značně usnadnilo její odchod, ale Jack nechal pěsti zase klesnout.

„Ale ty přece nemůžeš opustit zemi svých otců! A z čeho chceš žít? Ode mě nedostaneš ani penny!“

„Zcela určitě nebudeme žít v bídě.“

„Ale nemůžeš přece sama s dítětem...“ Jack byl tak zmatený, že nenačázal slova, avšak Hine mu vyšla vstříc. „Nezůstaneme sami, bude s námi Benův otec.“ Sotva vyšla ta slova z jejích úst, pochopila, že udělala neodpustitelnou chybu.

Jack zrudnul tak, že se Hine obávala, aby nedostal infarkt. Pohledem zůstal viset na jejím amuletu.

„Ty chceš odejít s tím pacholkem, co tě nechal, když jsi byla těhotná? To přece nemůžeš myslet vážně! Copak nemáš žádnou hrdost?“

„Byla to jen intrika, co nás tehdy rozdělilo,“ odporovala Hine slabě.

„Odkud to víš?“

„Zkrátka to vím. Prosím, nech nás prostě jít. Prosím!“

„To nepřichází v úvahu,“ syknul Jack.

„Nejsem tvůj zajatec, jsem volný člověk!“

„Jsi moje žena! Zapomněla jsi? Ty mě neopustíš!“

„Jacku, prosím, nemůžeš mi bránit v tom, abych svým dětem poskytla šťastnou rodinu.“

V dalším okamžiku hluboce litovala, že mluvila o dětech v množném čísle, neboť o jejím těhotenství se Jack neměl v žádném případě dozvědět. Strachy se roztrásla po celém těle, co bude dál, ale Jack si ji jen prohlížel pronikavým pohledem a na nic se nevyptával. Nemohla své štěstí pochopit,

Jack to zjevně přeslechnul. Alespoň v tuto chvíli tomu věřila, zejména když se jeho výraz uvolnil.

„Mám jednu podmínku,“ zašeptal nakonec.

„Všechno, co budeš chtít. Jen když si smím nechat své dítě. Můžeš s Pounamu dělat, co chceš, patří tobě,“ vyrazila ze sebe s ulehčením.

„Dobrá, tak se chci tomu chlapovi podívat do očí!“

„To má Alex přijet sem?“

„Jo, musím přece vědět, kdo se o tebe a o chlapce v budoucnu postará.“

Přestože Hine varoval vnitřní hlas, aby na tuto podmínku za žádnou cenu nepřistupovala, uchopila ruku, kterou jí podával, a zpečetila tak svůj osud.

„Zavolej mu hned,“ přikázal jí a hnal ji před sebou jako zajatkyňi k domu. Telefon byl v chodbě. „Dělej, řekni mu, ať se hned vydá na cestu!“

„Ale já mu nemohu jen tak zavolat. Jeho žena, myslím, že o mně nic neví a...“

„Však ono tě něco napadne. Jsi přece mistryně ve lhaní. Jak dlouho už to vlastně trvá?“

Hine hlasitě zasténala. „Jacku, nech toho...“

„Odkdy?“

„Asi čtyři týdny,“ zalhala.

„A kde jste se setkávali? V hodinovém hotelu nebo kde?“

„Ne, to ne.“

„Tak kde?“

„V jednom hotelu. Měl bys mě nechat jít a přestat se mě vyptávat. A proč ho vůbec chceš vidět? Zbytečně tě to bude bolet!“ Hine se cítila zahnaná do úzkých. Dělal se jí špatně. Měla chuť uprchnout. Jack už vůbec nevypadal jako opilý, ale stejně nebyl tak docela při smyslech. V očích mu plálo něco, co si nedovedla vysvětlit, ale rozhodně to nenaznačovalo, že by ji nechal v klidu odejít.

„Zavolej mu!“ hulákal a podával jí sluchátko.

Třesoucími se prsty vytočila číslo. Modlila se, aby telefon nevzala Alexanderova žena. Naštěstí se ohlásila hospodyně a slíbila, že pana Morrise zavolá.

„Jacku, nemohli bychom si to ušetřit? Bylo by přece lepší, kdybych se sbalila a s Benem odjela svým autem,“ pokusila se naposled svého muže uklidnit.

V tu chvíli uslyšela Alexanderův hlas. „Haló, kdo je tam?“

„To jsem já. Jack už všechno ví. Nechce mě nechat odejít, jen když pro nás přijedeš. Chce tě poznat osobně, aspoň to říká.“ Znělo to dost zoufale.

Alexander se zhluboka nadechl, ale pak odpověděl tichým hlasem: „Dávej pozor. Cítím to až sem. Ten chlap má něco za lubem. Říkej na všechno jenom ano, neodporuj a pokuste se s Benem dostat nenápadně k autu. A vezmi si s sebou jenom doklady, všechno ostatní není důležité. Sejdeme se v naší chatě. Přijedu hned, jak tu budu mít čistý stůl. Může to trvat i několik dní. V naší chatě budete v bezpečí. A když tam nebudeš, až dorazím, přijedu pro vás. To ti slibuji. Buď opatrná a nedělej si starosti, já se o vás postarám.“

„Ano, dobře, přijedeš pro nás zítra,“ odpověděla Hine stísněným hlasem a rychle ukončila hovor. Když se otočila k Jackovi, měla jistotu, že Alexander zhodnotil situaci správně. Jack měl ve tváři vepsané odhodlání vraždit.

„Přijede zítra. Tak budu balit. Ráda bych si s sebou vzala několik kamenů. Ben mi je pomůže nasbírat,“ vyhrkla odhodlaně.

Po těchto slovech odcházela chodbou a jeho pohled ji doslova páčil do zad. Hledala svého syna, ale ten se ještě nevrátil. Hine ho potkala venku. Nechtěla riskovat, aby ještě jednou vstoupil do domu, nebezpečí bylo příliš veliké. Pod záminkou, že půjdou sbírat kameny, ho vylákala do zahrady. Původně si s sebou skutečně chtěla vzít pár kamenů, ale to teď bylo druhořadé. Důležité bylo zasněžit Bena do plánu útěku. Když se dostali z doslechu od dílny, začala: „Už se nemusíš ničeho bát, když uděláš všechno, jak ti řeknu.“

„Táta se na mě moc zlobí, že?“ zeptal se bojácně.

„Bene, teď dobře poslouvej. Až se vrátíme, schováš se v mém autě a zajistíš dveře zevnitř. Lehneš si na sedadlo, aby tě nikdo neviděl. Já přijdu, jakmile budu moci. A pak spolu odjedeme odtud pryč.“

„A táta?“ zeptal se rozrušeně.

„Tvůj otec už ti nikdy nebude vyhrožovat. Rozumíš? Odjedeme pryč bez něj.“

Ben na ni jen nevěřičně zíral.

„Prosím tě, Bene, udělej, co ti říkám. Jinak se stane velké neštěstí. A to přece nechceš, nebo ano?“

Hine se sevřelo srdce, když viděla, jaký strach mu svými slovy nahnala, ale nešlo to jinak.

Na sbírání kamenů, které ukládala do malého sáčku, se nemohla soustředit, ale když jí Ben podal jeden kámen Marsden flower, přeběhl jí po tváři

úsměv. To bylo znamení jejích předků, že všechno dobře dopadne, namlouvala si. Když byl sáček plný, dala ho Benovi a přikázala mu, aby s ním nenápadně vlezl do auta a kameny opatroval jako vzácný poklad a nikomu kromě ní ho nedal.

Podíval se na matku s vážnou tváří. „Ano, maminko, udělám všechno, co říkáš, ale nebylo by lepší, kdybych zůstal s tebou? Kdo tě jinak ochrání?“

„Miláčku, prosím tě, neopouštěj auto, ať se venku děje cokoli, rozumíš? A pro případ, že bych se nevrátila, což je málo pravděpodobné, se vplížíš do mé dílny, uvolníš nápadně světlé prkno v podlaze vedle mého pracovního stolu a vyndáš krabici, která je tam schovaná. S tou poběžíš co nejrychleji ke staré paní Kentové a poprosíš ji, aby zavolala na to číslo do Dunedinu. Panu Alexanderu Morrisovi do banky. Zapamatuješ si to, ty můj malý odvážný chlapče?“

„Ale mami, už jsem přece velký. Pan Alexander Morris,“ opakoval Ben pevným hlasem, i když se po celém těle třásl. Hine trápilo, že ho vystavila takovému strachu a hrůze.

Se slzami v očích ho objala a pevně k sobě přitiskla. Kdyby byla věděla, že ani jeho, ani Alexandra už nikdy neuvidí, v žádném případě by ho nepustila a nenechala ho jít k autu samotného, aby si mohla vzít doklady z psacího stolu a skříňku ze skrýše v dílně. Ačkoli už Jack o všem věděl, nechtěla v Pounamu zanechat žádné stopy po své lásce. Ještě důležitější však byl její sešit s nákresy šperků, protože teď bude mít konečně šanci vyrábět svou vlastní kolekci. A rozhodující byl klíč od chaty, protože musela počítat s tím, že Alex za nimi přijede až za několik dní.

A znovu ji přepadla taková zvláštní předtucha, že se něco stane. S nejistým pocitem uvolnila své objetí a spěchala do dílny.